

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	2
Handhaving	4
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMvB's	7
Natuurbescherming	7
Waterwet	9
Sociale zekerheid overig	12
TOZO, NOW, TOFA	12
Bestuursrecht overig	13
AVG	13
Belastingdienst-Toeslagen	15
Tijdelijke tegemoetkomingsregeling KO	16
Wegenverkeerswet	18
Wet schadefonds geweldsmisdrijven	20
Vreemdelingenrecht	21
Asiel	21
Richtlijnen en verordeningen	23

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 510

ABRS, 16-06-2021, 202003426/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Waalre.

Awb

PROCESBELANG. I.c. heeft [appellant] aangevoerd dat hij alleen maar een omgevingsvergunning heeft aangevraagd omdat het college daarop in de waarschuwingsbrief en het voornemen tot handhaving heeft aangedrongen, terwijl hij zelf van mening is dat voor de verhuuractiviteiten geen omgevingsvergunning is vereist en hij aldus ook ten onrechte leges heeft moeten betalen. Hoewel de door hem aangevraagde omgevingsvergunning is verleend, heeft hij daarom in de procedure over het handhavingsbesluit nog belang bij een inhoudelijke bespreking van zijn betoog dat er geen omgevingsvergunning nodig is voor de verhuuractiviteiten. Gelet daarop heeft het college zich in het besluit op bezwaar ten onrechte op het standpunt gesteld dat [appellant] geen belang meer heeft bij een inhoudelijke bespreking van zijn bezwaar.

[ECLI:NL:RVS:2021:1286](#)

JnB 2021, 511

MK Rechtbank Midden-Nederland, 09-06-2021 (publ. 15-06-2021), 522615/HA RK 21-128

Awb 8:19

VERSCHONING. I.c. heeft verzoeker voldoende aannemelijk gemaakt dat de schijn kan bestaan dat het hem aan onpartijdigheid zal ontbreken en het verzoek wordt daarom gegrond verklaard. Verzoeker heeft verder aan de verschoningskamer gevraagd om zich uit te laten over de vraag of een kennelijke fout in de administratieve voorbereiding kan worden aangemerkt als zwaarwegende reden zoals bedoeld in het Zaakstoedelingsreglement. Het is niet aan de verschoningskamer om daarover een oordeel te geven. Dit behoeft daarom geen verdere bespreking.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:2500](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2021, 512

ABRS, 21-03-2021, 202000768/1/A2

College van procureurs-generaal.

Awb 1.6 aanhef en onder a

Burgerlijk Wetboek 6:162

SCHADEVERGOEDING. De bestuursrechter is i.c. niet bevoegd tot kennisneming van het beroep tegen de afwijzende beslissing van het college op het verzoek van [appellante] om vergoeding van de schade als gevolg van dat (beweerdelijk) onrechtmatig handelen van de politie.

Brief waarbij het college het verzoek om schadevergoeding heeft afgewezen. [...]

8. [appellante] betoogt dat de rechtbank zich ten onrechte onbevoegd heeft verklaard. [...]

Beoordelingskader

9. Op 1 juli 2013 is de Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (hierna: de Wns) van 31 januari 2013 in werking getreden, wat betreft schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten. In artikel IV, eerste lid, van de Wns is bepaald dat op schade, veroorzaakt door een besluit dat werd bekendgemaakt of een handeling die werd verricht voor het tijdstip waarop deze wet voor dat besluit of die handeling in werking is getreden, het recht van toepassing blijft zoals dat gold voor dat tijdstip.

10. De door [appellante] aangewezen schadeoorzaak is het binnentreden en doorzoeken van de loods en het kantoor op 14 juni 2009 en dateert van vóór 1 juli 2013. Dat betekent dat het oude recht van toepassing is, waarin aan het bestuursorgaan een zuiver schadebesluit kan worden gevraagd, waartegen vervolgens rechtsbescherming bij de bestuursrechter openstaat.

11. Op grond van vaste rechtspraak is de bestuursrechter bevoegd kennis te nemen van een beroep tegen een besluit op een verzoek om schadevergoeding, indien de bestuursrechter ook bevoegd is kennis te nemen van een beroep tegen het besluit, genomen ter uitoefening van de publiekrechtelijke bevoegdheid die de schade zou hebben veroorzaakt. (Zie de uitspraak van de Afdeling van 6 mei 1997, [ECLI:NL:RVS:1997:AA6762](#).)

12. De gestelde schadeoorzaak is bepalend bij de beantwoording van de vraag of tegen de schadeveroorzakende uitoefening van de publiekrechtelijke bevoegdheid beroep open staat bij de bestuursrechter.

Beoordeling van het hoger beroep

13. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld niet bevoegd te zijn om van het beroep van [appellante] tegen de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding kennis te nemen.

14. Uit de bewoordingen van de brief van 30 november 2012 volgt dat [appellante] daarmee heeft beoogd het college in civielrechtelijke zin aansprakelijk te stellen op grond van onrechtmatige daad in de zin van artikel 6:162 van het Burgerlijk Wetboek. Het college van procureurs-generaal heeft dit ook zo begrepen en heeft dat ook als zodanig mogen opvatten. De brief van 2 mei 2013, waarbij het verzoek om schadevergoeding is afgewezen, kan niet worden opgevat als een zuiver schadebesluit waartegen bestuursrechtelijke rechtsbescherming open staat.

15. Voor zover [appellante] betoogt dat de rechtbank dan wel het college ten onrechte de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding niet hebben aangemerkt als voor beroep vatbare besluiten, is dit onjuist. Uit artikel 1:6, onder a, van de Awb volgt dat de hoofdstukken 2 tot en met 8 en 10 van de Awb niet van toepassing zijn op de opsporing en vervolging van strafbare feiten, alsmede de tenuitvoerlegging van strafrechtelijke beslissingen. Dit betekent dat geen rechtsbescherming openstaat bij de bestuursrechter tegen de opsporing en vervolging van strafbare feiten. De bestuursrechter kan dan ook geen oordeel geven over de rechtmatigheid van de afwijzing van het verzoek om vergoeding van schade als gevolg van het door [appellante] gestelde onrechtmatige binnentreden en doorzoeken van de loods, het kantoor en de woning op 14 juni 2009. Dit betekent dat het niet mogelijk is om tegen het standpunt zoals vervat in de brief van 30 november 2012 bezwaar en beroep aan te tekenen. Daaruit volgt dat de bestuursrechter evenmin bevoegd is tot kennismaking van beroep tegen de afwijzende beslissing van het college op het verzoek van [appellante] om vergoeding van de schade als gevolg van dat (beweerdelijk) onrechtmatig handelen van de politie.

Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1281](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 513

MK ABRS, 16-06-2021, 202001444/1/A3

burgemeester van Almere, appellant.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. DWANGSOM. BEVOEGDHEID. INDICATOREN VOOR BEROEPS- OF BEDRIJFSMATIG HANDELEN. GERINGE OVERSCHRIJDING VOOR EIGEN GEBRUIK. EVENREDIGHEID. I.c. heeft [wederpartij] niet aannemelijk gemaakt dat hij uitsluitend voor eigen gebruik hennep kweekt. Er is niet alleen sprake van een overschrijding van het aantal toegestane hennepplanten voor eigen gebruik, waarover [wederpartij] niet helder en consistent heeft betoogd, maar daarnaast zijn er andere indicatoren die duiden op beroeps- of bedrijfsmatige handel, te weten de kweektent, de lamp van 600 Watt en de diefstal van stroom. Dit betekent dat de burgemeester bevoegd was tot oplegging van de last onder dwangsom. Hetgeen [wederpartij] i.c. heeft aangevoerd is onvoldoende om de opgelegde last onder dwangsom onevenredig te achten.

[ECLI:NL:RVS:2021:1276](#)

JnB 2021, 514

Rechtbank Den Haag, 31-05-2021 (publ.10-06-2021), SGR 19/6567

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, verweerder.

Stichting De Haagse Scholen (DHS), derde-partij.

Wegenwet 4

Algemene plaatselijke verordening (Apv) 2.10

HANDHAVING. APV. I.c. vloeit uit artikel 4 van de Wegenwet en het gemeenteraadsbesluit van 8 oktober 1976 geen publiekrechtelijke verplichting voort voor DHS om de schoolpleinen na schooltijd open te stellen voor de buurt. Ook aan het document 'Vervolgfragen verbouwing Galvanistraat' van 4 juni 2019 (RIS302367) kan zodanige verplichting niet worden ontleend. Ook overigens is niet gebleken van een publiekrechtelijk voorschrift dat DHS daartoe verplicht. Nu derhalve geen sprake is van een overtreding van een publiekrechtelijk voorschrift, is verweerder niet bevoegd tot handhaving en heeft verweerder daarom terecht van handhaving afgezien.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:5832](#)

JnB 2021, 515

ABRS, 16-06-2021, 202004648/1/R1

dagelijks bestuur van waterschap Brabantse Delta.

Awb 5:18 lid 3

Activiteitenbesluit milieubeheer

Waterwet

INVORDERING. Invordering dwangsom. Op grond van artikel 5:18, derde lid, van de Awb neemt de toezichthouder op verzoek van de belanghebbende indien mogelijk een tweede

monster, tenzij bij of krachtens wettelijk voorschrift anders is bepaald. I.c. wordt vastgesteld dat er door de toezichthouders op verzoek van [appellante] duplo-monsters zijn genomen en aan Eurofins zijn verstrekt, zodat het dagelijks bestuur op zichzelf niet in strijd met het derde lid van artikel 5:18 van de Awb heeft gehandeld. Het dagelijks bestuur heeft erkend dat het beter was geweest als er ook in dit geval expliciet informatie was verstrekt aan [appellante] over de wijze waarop zij, als opdrachtgever, contra-expertise kon laten uitvoeren. Dit betekent echter niet dat het dagelijks bestuur in strijd heeft gehandeld met het beginsel van fair play en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Besluit waarbij het dagelijks bestuur bij [appellante] een dwangsom van € 5.000,00 ingevorderd. [...]
1. [...] Bij besluit van 18 november 2014 heeft het dagelijks bestuur [appellante] gelast om niet nog langer in strijd met het Activiteitenbesluit milieubeheer dan wel de Waterwet op enigerlei wijze afvalstoffen, verontreinigde of schadelijke stoffen te lozen dan wel af te laten stromen op een aan het bedrijfsperceel grenzend of zich in de directe nabijheid van het bedrijfsperceel bevindend oppervlaktewaterlichaam. [...]

7. [appellante] betoogt dat de rechtbank miskent dat zij in haar verdediging is geschaad. Zij heeft geen tegenonderzoek kunnen laten uitvoeren, omdat het dagelijks bestuur fouten heeft gemaakt bij de contra-monsterneming. [...]

7.2. Op grond van artikel 5:18, derde lid, van de Awb neemt de toezichthouder op verzoek van de belanghebbende indien mogelijk een tweede monster, tenzij bij of krachtens wettelijk voorschrift anders is bepaald. De Afdeling stelt vast dat er door de toezichthouders op verzoek van [appellante] duplo-monsters zijn genomen en aan Eurofins zijn verstrekt, zodat het dagelijks bestuur op zichzelf niet in strijd met het derde lid van artikel 5:18 van de Awb heeft gehandeld. Het dagelijks bestuur heeft erkend dat het beter was geweest als er ook in dit geval expliciet informatie was verstrekt aan [appellante] over de wijze waarop zij, als opdrachtgever, contra-expertise kon laten uitvoeren. Dit betekent echter niet dat het dagelijks bestuur in strijd heeft gehandeld met het beginsel van fair play en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hierbij neemt de Afdeling in aanmerking dat [appellante] een professionele partij is en uit de stukken blijkt dat zij er in 2016 door de toezichthouders al op is gewezen wat het nemen van een wettelijk contramonster inhoudt. Hoewel [appellante] nu niet actief over de contramonsterprocedure is geïnformeerd, had zij hier dus wel ervaring mee en had zij kunnen begrijpen dat het op haar weg lag om actie te ondernemen. [appellante] heeft in dit kader nog gesteld dat er normaal gesproken formulieren bij haar worden achtergelaten waarmee aan Eurofins opdracht gegeven kan worden. Uit het door haar daartoe overgelegde e-mailbericht van 12 april 2021 volgt echter alleen dat er bij de door het waterschap aan Eurofins overgebrachte contra-monsters overdrachtsformulieren worden gevoegd, maar niet dat er bij [appellante] normaal gesproken opdrachtformulieren worden achtergelaten. Daarbij komt dat indien dit wel zo zou zijn, [appellante] ook daarom op de hoogte had kunnen zijn van de te volgen procedure en had kunnen vragen om nazending van een opdrachtformulier.

De conclusie is dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat [appellante] niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in haar verdediging is geschaad omdat zij niet uitdrukkelijk is gewezen op de manier waarop van de monsters een contra-expertise kon worden gemaakt. Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1261](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 516

MK ABRS, 16-06-2021, ECLI:NL:RVS:2021:1280

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 6

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 1° en 2°, 2.22

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.7, bijlage II: artikel 4 aanhef en onderdeel 3

Wegenwet

WABO. OPENBAARHEID WEG. Omgevingsvergunning hekwerk. De vraag of een weg een openbare weg in de zin van de Wegenwet is, kan van belang zijn met het oog op de uitvoerbaarheid van de verleende omgevingsvergunning. Verwijzing naar ABRS 15-05-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1580](#). WOON-, LEEF- EN ONDERNEMERSKLIMAAT. MENSENRECHTEN. AVG. De eventuele strijdigheid met de AVG is geen ruimtelijk aspect dat bij de afweging moet worden betrokken.

[...] omgevingsvergunning [...] voor het plaatsen van een hekwerk op [...] Hemkade [...].

[...] 8.2. De rechtbank heeft in deze procedure de vraag of de Hemkade moet worden aangemerkt als een openbare weg in de zin van de Wegenwet niet beantwoord. Zoals de rechtbank heeft overwogen, wordt het openstellen van een weg voor het openbaar verkeer dan wel het onttrekken van een weg aan het openbaar verkeer geregeld in de Wegenwet en niet in een bestemmingsplan of in een omgevingsvergunning voor het afwijken van een bestemmingsplan. Als een weg een openbaar karakter heeft als bedoeld in de Wegenwet, betekent dat daarom op zichzelf niet dat geen bestemmingsplan mag worden vastgesteld of dat geen omgevingsvergunning voor afwijking van het bestemmingsplan mag worden verleend waarmee het gebruik van de weg wordt beperkt. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, heeft het plaatsen van het hekwerk - en daarmee de eventuele onttrekking van de Hemkade aan de openbaarheid - niet tot gevolg dat de aan de Hemkade toegekende bestemming niet meer kan worden verwezenlijkt. Bijna de gehele Hemkade heeft een bedrijfsbestemming en het hekwerk is een voorziening ten behoeve van die bestemming, omdat daarmee mede wordt beoogd de veiligheid van het bedrijfsterrein te bevorderen. De elektrische poort is vlak vóór die bestemming geplaatst, ter vervanging van de bestaande poort. Het college heeft bij de beoordeling van de vergunningaanvraag aan het belang van derden bij een vrije doorgang geen doorslaggevende betekenis hoeven toekennen en de rechtbank heeft het college hierin terecht gevolgd.

De vraag of de Hemkade een openbare weg in de zin van de Wegenwet is, kan van belang zijn met het oog op de uitvoerbaarheid van de verleende omgevingsvergunning. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 15 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1580](#). Als in dit geval al een onttrekkingsbesluit als bedoeld in artikel 9 van de Wegenwet zou zijn vereist, zoals [appellant] stelt, bestaat op voorhand echter geen grond voor het oordeel dat de gemeenteraad niet zou kunnen besluiten tot onttrekking van de Hemkade aan de openbaarheid. Het bevoegd gezag heeft bij het nemen van een dergelijk besluit beleidsruimte en voor een besluit tot onttrekking van een weg(deel) aan het openbaar verkeer hoeft geen dringende reden te bestaan. Voor zover er al sprake zou zijn van strijd met de openbare

orde als er nog geen onttrekkingsbesluit is genomen, dan is er altijd nog de mogelijkheid om tot die tijd de poort in het hekwerk open te laten staan.

Hieruit volgt dat de rechtbank in het door [appellant] gestelde openbare karakter van de Hemkade terecht geen aanleiding heeft gezien voor het oordeel dat het college het plaatsen van het hekwerk niet in overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening heeft kunnen achten.

[...] 9.3 [...] Gelet op de mogelijkheid die het bestemmingsplan biedt om een hekwerk op het bedrijfsterrein te plaatsen, heeft het college naar het oordeel van de Afdeling de vrees van [appellant] voor aantasting van zijn woon- en leefklimaat en het ondernemersklimaat niet doorslaggevend hoeven achten. De gevolgen voor zijn woon- en leefklimaat en het ondernemersklimaat zijn niet groter omdat de elektrische poort net buiten de bedrijfsbestemming is geplaatst.

[...] 9.5. [...] Het besluit van 30 november 2018, dat bij het besluit op bezwaar gehandhaafd is, valt [...] niet binnen de materiële werkingssfeer van het EU Handvest.

[...] De verlening van de omgevingsvergunning is [...] niet in strijd met artikel 8 van het EVRM of artikel 2 van het Vierde Protocol bij het EVRM en de daarmee te vergelijken artikelen 12 en 13 van de UVRM.

9.6. Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank in de door [appellant] gestelde aantasting van het woon-, leef- en ondernemersklimaat terecht geen aanleiding heeft gezien voor het oordeel dat het college het plaatsen van het hekwerk niet in overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening heeft kunnen achten of de omgevingsvergunning wegens schending van mensenrechten niet heeft mogen verlenen.

[...] 10. [appellant] betoogt dat de vergunde activiteit niet uitvoerbaar is, omdat de registratie van telefoonnummers, om de poort te kunnen openen, in strijd is met artikel 6 van de AVG.

10.1. Dit betoog slaagt niet. Het in bezwaar gehandhaafde besluit tot vergunningverlening heeft betrekking op het plaatsen van een hekwerk met twee poorten, maar regelt niet hoe de poort wordt geopend. Als de wijze waarop de elektrische poort kan worden geopend in strijd is met de AVG, kan dat betekenen dat die poort in verband met het recht van overpad open moet blijven of op een andere manier moet kunnen worden geopend. De eventuele strijdigheid met de AVG is geen ruimtelijk aspect dat bij de afweging moet worden betrokken. De rechtbank heeft in de gestelde verwerking van persoonsgegevens terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de plaatsing van het hekwerk met de twee poorten in strijd is met een goede ruimtelijke ordening. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1280](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 16-06-2021, 202004648/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2021:1261](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Handhaving", JnB 2021, 515).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 517

Tussenuitspraak MK ABRS, 16-06-2021, 202002592/1/A2

college van gedeputeerde staten van Fryslân.

Wet natuurbescherming (Wnb) 6.1

NATUURBESCHERMING. SOORTEN. SCHADEVERGOEDING. GANZEN. NORMAAL MAATSCHAPPELIJK RISICO. Het college is op grond van artikel 6.1 van de Wnb bevoegd tegemoetkomingen toe te kennen voor verschillende typen faunaschade. Uit de wettelijke regeling volgt dat het college beoordelingsruimte heeft bij de beoordeling van verzoeken om tegemoetkoming. Dat dit ertoe kan leiden dat de verschillende colleges deze ruimte anders benutten, is inherent aan het wettelijk systeem. I.c. kan het college worden gevolgd in zijn standpunt dat een schadelast die neerkomt op 20% van 2,25% van de gemiddelde jaaromzet in de regel niet onevenredig zwaar op een grondeigenaar zal drukken. Op het college rust evenwel de plicht om, ingeval een schadelijdende grondeigenaar aantoont dat hij, ondanks dat het in het algemeen redelijk is dit normaal maatschappelijk risico van 20% te hanteren, een onevenredig zware last te dragen heeft als gevolg van de toepassing van de forfaitaire korting, deze grondeigenaar verder tegemoet te komen.

[...] tegemoetkoming [...] voor schade die ganzen hebben toegebracht aan [...] percelen.

[...] 11. [appellante sub 2] heeft aangevoerd dat het college niet zelfstandig een forfaitair normaal maatschappelijk risico zou mogen vaststellen, omdat dit tot rechtsongelijkheid kan leiden.

Ganzenschade kan in het hele land optreden en er zou daarom, als voor een forfait wordt gekozen, landelijk hetzelfde percentage gehanteerd moeten worden, aldus [appellante sub 2].

12. De Afdeling stelt vast dat het college op grond van artikel 6.1 van de Wnb bevoegd is tegemoetkomingen toe te kennen voor verschillende typen faunaschade. Uit de wettelijke regeling volgt dat het college beoordelingsruimte heeft bij de beoordeling van verzoeken om tegemoetkoming. Dat dit ertoe kan leiden dat de verschillende colleges deze ruimte anders benutten, is inherent aan het wettelijk systeem.

13. De Afdeling kan het college volgen in zijn standpunt dat een schadelast die neerkomt op 20% van 2,25% van de gemiddelde jaaromzet in de regel niet onevenredig zwaar op een grondeigenaar zal drukken. Het college heeft naar het oordeel van de Afdeling dan ook kunnen kiezen voor een forfaitair normaal maatschappelijk risico van 20%. Op het college rust evenwel de plicht om, ingeval een schadelijdende grondeigenaar aantoont dat hij, ondanks dat het in het algemeen redelijk is dit normaal maatschappelijk risico van 20% te hanteren, een onevenredig zware last te dragen heeft als gevolg van de toepassing van de forfaitaire korting, deze grondeigenaar verder tegemoet te komen. [appellante sub 2] heeft dit tot dusver niet aangetoond. De Afdeling zal er evenwel niet toe overgaan het geschil nu al definitief te beslechten. De reden hiervoor is dat het college pas bij zijn brief van 31 maart 2021 een standpunt heeft ingenomen over de hoogte van het normaal maatschappelijk risico dat de rechterlijke toets kan doorstaan en dat [appellante sub 2] geen gelegenheid heeft gehad aan te tonen dat zij ondanks de in het algemeen redelijk te achten tegemoetkoming toch onevenredig zwaar wordt getroffen.

14. Met het oog op een spoedige beslechting van het geschil zal de Afdeling het college opdragen om binnen zestien weken na verzending van deze uitspraak, met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen, een besluit te nemen over de tegemoetkoming in de door [appellante sub 2] geleden schade. Hierbij wijst de Afdeling erop dat de omvang van deze schade niet in geschil is. Het is aan [appellante sub 2] om aan te tonen dat zij onevenredig zwaar wordt getroffen als het college niet meer dan 80% van haar schade vergoedt. Zij dient het college binnen zes weken na verzending van deze uitspraak te voorzien van financiële stukken waarin de schadelast is geconcretiseerd en onderbouwd, zodat het college deze stukken kan betrekken bij zijn nieuw te nemen besluit. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1266](#)

Zie in soortgelijke zin de uitspraken van dezelfde datum inzake: [ECLI:NL:RVS:2021:1263](#), [ECLI:NL:RVS:2021:1271](#), [ECLI:NL:RVS:2021:1260](#), [ECLI:NL:RVS:2021:1267](#), [ECLI:NL:RVS:2021:1270](#).

JnB 2021, 518

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 05-01-2021 (publ. 11-06-2021),

BRE 19/3006 NATUUR

gedeputeerde staten van de provincie Zeeland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2, 2.8 lid 1, lid 3

NATUURBESCHERMING. NATURA 2000. PROCESBELANG. Natuurvergunning voor het aanleggen van drie strekdammen en monitoringsactiviteiten in Natura 2000-gebied. Naar aanleiding van de PAS-uitspraken van de ABRvS is de Wnb per 1 januari 2020 gewijzigd. Als gevolg van die wijziging is op grond van de Wnb alleen nog een natuurvergunning vereist voor projecten wanneer deze niet direct verband houden met of nodig zijn voor het beheer van een Natura 2000-gebied en afzonderlijk of in combinatie met andere plannen of projecten significante gevolgen kunnen hebben voor een Natura 2000-gebied. De rechtbank heeft vastgesteld dat i.c. het realiseren van de strekdammen verband houdt met of nodig is voor het beheer van Natura 2000-gebied. Dat betekent dat als gevolg van de wetswijziging voor het realiseren van de strekdammen niet langer een natuurvergunning is vereist. Nu het initiatief op grond van de Wnb inmiddels vergunningvrij is, heeft eiser geen belang meer bij een oordeel over de rechtmatigheid van het besluit.

[ECLI:NL:RBZWB:2021:22](#)

JnB 2021, 519

Rechtbank Midden-Nederland, 11-05-2021 (publ. 14-06-2021), 20/2498

college van Gedeputeerde staten van Utrecht, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 11.1

NATUURBESCHERMING. ZORGPLICHT. ISOLATIEBEDRIJF. VLEERMUIZEN. Lastgeving aan eiseres om tot 1 oktober 2020 herhaling van overtreding van artikel 1.11 van de Wnb te voorkomen door zich in het vervolg ervan te vergewissen dat geen vleermuizen aanwezig zijn, voordat zij werkzaamheden uitvoert in (spouw)muren en daken. I.c. heeft eiseres in strijd met artikel 1.11, eerste lid, van de Wnb gehandeld. Dat de hierin opgenomen zorgplicht een vage norm inhoudt, maakt nog niet dat eiseres niet op de hoogte kon zijn van hoe zij moest handelen om aan de zorgplicht te voldoen. Niet in geschil is dat eiseres bij haar basisonderzoek geen ecoloog of iemand met een vergelijkbare deskundigheid inschakelt. Daarmee schiet eiseres dus tekort.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:2421](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2021, 520

MK Rechtbank Den Haag, 04-05-2021 (publ. 16-06-2021), SGR 19/4626

college van Dijkgraaf en Hoogheemraden van Rijnland, verweerder.

Waterwet 2.1 lid 1 aanhef en onder b

Awb 8:69a

WATERWET. RELATIVITEITSVEREISTE. Uit de wetsgeschiedenis (Kamerstukken II, 2006 – 2007, 30 818 nr. 3, blz. 94) wordt afgeleid dat artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Waterwet strekt tot bescherming van het natuur- en milieubelang in het desbetreffende watersysteem en geen betrekking heeft op de belangen van omliggende bedrijven. Op zichzelf is niet uitgesloten dat ook de belangen van natuurlijke personen of rechtspersonen zodanig met dit natuur- en milieubelang verweven kunnen zijn dat zij hier in rechte een beroep op kunnen doen. Dat een dergelijke situatie zich in dit geval voordoet, is echter niet gebleken.

Besluit waarbij verweerder vergunninghoudster een watervergunning verleend voor het brengen van stoffen, afkomstig van een gronddepot voor schone en verontreinigde grond, in een oppervlaktewaterlichaam [...]

3. Eiseressen betogen, verkort weergegeven, dat verweerder ten onrechte een watervergunning heeft verleend. [...]

5. Vergunninghoudster heeft aangevoerd dat eiseressen niet als belanghebbenden bij het bestreden besluit kunnen worden aangemerkt en, subsidiair, dat het relativiteitsvereiste aan een inhoudelijke beoordeling van de beroepsgronden in de weg staat. Meer subsidiair heeft vergunninghoudster bepleit dat de beroepsgronden van eiseressen niet kunnen slagen. [...]

6.1. Allereerst dient beoordeeld te worden of eiseressen belanghebbenden zijn bij het bestreden besluit. De rechtbank overweegt in dit verband dat uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) het uitgangspunt volgt dat degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die het besluit toestaat, in beginsel belanghebbende is bij dat besluit. Daarnaast is het bestendige rechtspraak dat de enkele omstandigheid dat iemand eigenaar is van percelen die in de onmiddellijke nabijheid zijn gelegen van een perceel waarop het bestreden besluit betrekking heeft, voldoende is om hem aan te merken als belanghebbende. Niet in geschil is dat eiseressen percelen bezitten die (nagenoeg) grenzen aan het perceel waar de vergunde lozingsactiviteit plaatsvindt. Reeds gelet daarop kunnen eiseressen naar het oordeel van de rechtbank als belanghebbenden in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) worden aangemerkt.

6.2. De rechtbank ziet zich vervolgens voor de vraag gesteld of het zogenoemde relativiteitsvereiste eraan in de weg staat dat het bestreden besluit wordt vernietigd. Op grond van artikel 8:69a van de Awb vernietigt de bestuursrechter een besluit immers niet op de grond dat het in strijd is met een geschreven of ongeschreven rechtsregel of een algemeen rechtsbeginsel, indien deze regel of dit beginsel kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van degene die zich daarop beroept.

6.3. Eiseressen hebben in dit verband ter zitting nader toegelicht dat zij zich met name zorgen maken over de gezondheid van hun werknemers die op het bedrijventerrein nabij de lozingslocatie werken. Eiseressen wijzen er verder op zij grond en kantoorpanden bezitten in de nabijheid van de lozingslocatie.

6.4. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht (Kamerstukken II, 2009 - 2010, 32 450 nr. 3, blz. 18-20) blijkt dat de wetgever met artikel 8:69a van de Awb de eis heeft willen stellen dat er een verband moet bestaan tussen een beroepsgrond en het belang waarin eiseressen door het bestreden besluit dreigen te worden geschaad. De bestuursrechter mag een besluit niet vernietigen wegens schending van een rechtsregel die kennelijk niet strekt tot bescherming van het belang van eiseressen.

6.5. Vaststaat dat de kantoorpanden van eiseressen niet in de directe nabijheid van de lozingslocatie zijn gelegen maar zijn gesitueerd op een afstand van enkele honderden meters hier vandaan. In dit geval is een watervergunning verleend als bedoeld in artikel 6.2, eerste lid, van de Waterwet. Een dergelijke vergunning wordt ingevolge artikel 6.11 van de Waterwet geweigerd als verlening daarvan niet verenigbaar is met de doelstellingen die worden genoemd in artikel 2.1 van de Waterwet of de belangen, bedoeld in artikel 6.11 van de Waterwet. Tussen partijen is niet in geschil – en ook de rechtbank gaat daarvan uit – dat in dit geval het belang van bescherming en verbetering van de chemische en ecologische kwaliteit van watersystemen zoals genoemd in artikel 2.1, eerste lid, aanhef onder b, van de Waterwet het meest zwaarwegende belang is waarmee verweerder in zijn besluitvorming rekening heeft moeten houden. De vraag ligt voor of deze bepaling strekt ter bescherming van de belangen van eiseressen.

6.6. De rechtbank stelt vast dat de geschiedenis van de totstandkoming van de Waterwet onder meer het volgende vermeldt: “[...]” (Kamerstukken II, 2006 – 2007, 30 818 nr. 3, blz. 94) De rechtbank leidt hieruit af dat artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Waterwet strekt tot bescherming van het natuur- en milieubelang in het desbetreffende watersysteem en geen betrekking heeft op de belangen van omliggende bedrijven.

6.7. Naar het oordeel van de rechtbank is op zichzelf niet uitgesloten dat ook de belangen van natuurlijke personen of rechtspersonen zodanig met dit natuur- en milieubelang verweven kunnen zijn dat zij hier in rechte een beroep op kunnen doen. Dat een dergelijke situatie zich in dit geval voordoet, is de rechtbank echter niet gebleken. Hierbij neemt de rechtbank in overweging dat niet in geschil is dat de commerciële activiteiten die eiseressen ontplooiën niet gericht zijn op het behartigen van de waterkwaliteit ter plaatse. Voorts staat vast dat de percelen van eiseressen weliswaar gesitueerd zijn nabij de sloot waar de lozingsactiviteit plaatsvindt, maar dat zij niet bedrijfsmatig of anderszins gebruikmaken van deze sloot. Verder heeft verweerder ter zitting onbestreden uiteengezet dat het water uit de sloot waarop wordt geloosd, zich niet kan verspreiden richting de percelen van eiseressen omdat de grondwaterstand onder die percelen hoger is dan het waterpeil in de poldersloot. Ook overigens is niet gebleken dat de (bedrijfs)belangen van eiseressen op enigerlei wijze zijn vervlochten met het waterkwaliteitsbelang zoals dit wordt beschermd in artikel 2.1 van de Waterwet. Derhalve doet zich de situatie voor dat de toepasselijke regels uit de Waterwet kennelijk niet strekken tot bescherming van de belangen van eiseressen. Dat betekent dat artikel 8:69a van de Awb zich ertegen verzet dat het bestreden besluit wordt vernietigd, zelfs als zou komen vast te staan dat dit is genomen in strijd met de Waterwet. Gelet hierop komt de rechtbank niet toe aan een inhoudelijke beoordeling van de beroepsgronden van eiseressen.

7. Het beroep is ongegrond. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2021:5623](#)

Overige jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 16-06-2021, 202004648/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2021:1261](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Handhaving”, JnB 2021, 515).

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2021, 521

Rechtbank Den Haag, 27-05-2021 (publ. 16-06-2021), SGR 20/6901

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv), verweerder.

Tijdelijke Overbruggingsregeling Flexibele Arbeidskrachten (TOFA) 1, 4 lid 1 aanhef en onder b

TOFA. Eiser heeft over de maand april 2020 een WW-uitkering ontvangen. Dit betekent dat eiser op grond van artikel 4, eerste lid, aanhef en onder b, van de TOFA geen recht heeft op een tegemoetkoming. Hoewel de rechtbank begrip heeft voor de lastige situatie waarin eiser ten tijde van de aanvraag verkeerde, ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat in dit geval afgeweken moet worden van de bepalingen van de regeling en alsnog een tegemoetkoming aan eiser toegekend moet worden.

Afwijzing tegemoetkoming op grond van de TOFA omdat eiser een WW-uitkering heeft ontvangen.

Rechtbank: 5. Op grond van artikel 4, eerste lid, aanhef en onder b, van de TOFA heeft degene die in april 2020 een loondervingsuitkering heeft ontvangen geen recht op een tegemoetkoming.

Volgens artikel 1 van de TOFA wordt onder loondervingsuitkering verstaan: een uitkering of inkomensvoorziening op grond van de Werkloosheidswet, de Ziektewet, de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen, de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering, de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen, de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten, de Algemene nabestaandenwet, de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen, de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemer en de Wet inkomensvoorziening oudere werklozen.

6. Vast staat dat eiser over de maand april 2020 een WW-uitkering heeft ontvangen. Dit betekent dat eiser op grond van artikel 4, eerste lid, aanhef en onder b, van de TOFA geen recht heeft op een tegemoetkoming. Hoewel de rechtbank begrip heeft voor de lastige situatie waarin eiser ten tijde van de aanvraag verkeerde, ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat in dit geval afgeweken moet worden van de bepalingen van de regeling en alsnog een tegemoetkoming aan eiser toegekend moet worden. In de toelichting bij de TOFA (Staatscourant 2020, 31395) wordt namelijk uitgelegd dat de TOFA een crisismaatregel is die bedoeld is als vangnet voor flexwerkers die door de coronacrisis substantieel inkomensverlies hebben geleden, maar geen aanspraak kunnen maken op een socialezekerheidsuitkering of op bijstand en onvoldoende middelen van bestaan hebben om rond te komen. Blijkens de toelichting staat bij deze regeling eenvoud en robuustheid centraal, zodat de tegemoetkomingen snel kunnen worden toegekend en uitgekeerd. Verder wordt toegelicht dat de afbakening van de doelgroep alleen uitvoerbaar is als deze op basis van een zeer beperkt aantal eenvoudige criteria plaatsvindt, waarbij geen ruimte is om rekening te houden met bijzondere omstandigheden. Gelet op het voorgaande komt de rechtbank tot het oordeel dat verweerder de aanvraag van eiser om een tegemoetkoming op grond van de TOFA terecht en op goede gronden afgewezen. Het beroep is dan ook ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:5621](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2021, 522

ABRS, 16-06-2021, 202005229/1/A3

college van bestuur van de Technische Universiteit Delft.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 15

Wet bescherming persoonsgegevens 35

Awb 8:29

AVG. Gelet op de algehele systematiek van artikel 15 van de AVG het verstrekken van een kopie van een document waarin persoonsgegevens zijn vervat is niet altijd noodzakelijk. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 28 oktober 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2559](#). Het doel van artikel 15 van de AVG is dat betrokkene zich van de verwerking op de hoogte kan stellen en de rechtmatigheid daarvan kan controleren. Een bestuursorgaan mag kiezen voor de vorm waarin de kopie van de persoonsgegevens wordt verstrekt, als met de gekozen wijze van verstrekking maar aan het doel van artikel 15, derde lid, van de AVG wordt voldaan. Weliswaar heeft het college i.c. het besluit genomen op grond van artikel 35 van de Wbp, maar dat artikel verschilt inhoudelijk niet van hetgeen in artikel 15 van de AVG is opgenomen. Terecht is geoordeeld dat het college in voldoende mate [appellant] de gelegenheid heeft gegeven om van zijn inzage recht gebruik te maken en dat hij de rechtmatigheid van de verwerking van zijn persoonsgegevens kan controleren.

Besluit waarbij het college heeft besloten op een verzoek van [appellant] op grond van de Wet bescherming persoonsgegevens. [...]

1. [appellant] heeft het college verzocht om inzage in de hem betreffende persoonsgegevens die het verwerkt. Bij het besluit [...] heeft het college op dat verzoek gereageerd en heeft het een geprinte versie van wat het heeft aangeduid als het digitale dossier van [appellant] verstrekt. [...]

Het verzoek om geheimhouding van stukken

4. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de op grond van artikel 8:29 van de Awb verzochte beperking van kennisneming van de overgelegde stukken gerechtvaardigd is. [...]

4.2. Uit de uitspraak van de Afdeling van 10 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1367](#), r.o. 15, volgt dat als het (hoger) beroep gaat over inzage in of verstrekking van stukken of gegevens op grond van bijvoorbeeld de Uitvoeringswet AVG, geen beslissing op het verzoek op grond van artikel 8:29 van de Awb genomen hoeft te worden, omdat de stukken voorwerp van geschil vormen. In dat geval mag worden gehandeld alsof het verzoek gerechtvaardigd is (vergelijk artikel 14, derde lid, van de Procesregeling). Uit de uitspraak van de rechtbank van 6 november 2019 over het verzoek van het college op grond van artikel 8:29 van de Awb volgt niet dat het verzoek gerechtvaardigd is geacht vanwege gewichtige redenen, maar omdat dit uit de aard van de stukken volgt. Kennisneming van de stukken is de kern van het geschil. Als de stukken ook bekend zouden zijn bij [appellant], zou een inhoudelijke behandeling van het beroep zinloos zijn, aldus de rechtbank. De door [appellant] genoemde uitspraak van 4 november 2019 [Red.: [ECLI:NL:RVS:2019:3686](#)] kan hem niet baten, omdat in die uitspraak de gegevens waarvan geheimhouding op grond van artikel 8:29 van de Awb was verzocht geen onderwerp van het geschil vormden. De rechtbank heeft, gelet op de uitspraak van de Afdeling van 10 juni 2020, op juiste wijze toepassing gegeven aan artikel 8:29 van de Awb.

Deze regeling brengt met zich dat de bestuursrechter de stukken waarop de beperking rust eerst zal inzien nadat hij toestemming heeft gekregen als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb om mede op de grondslag van die stukken uitspraak te doen. Dat is niet in strijd met het beginsel van 'equality of arms' (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 10 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1367](#), r.o. 4). Die toestemming heeft [appellant] zowel de rechtbank als de Afdeling, ook nadat dit met hem ter zitting is besproken, niet gegeven. Omdat die toestemming niet is gegeven, komen de gevolgen van deze weigering voor rekening van [appellant].

Het betoog faalt. [...]

Heeft het college op juiste wijze toepassing gegeven aan het verzoek tot inzage van persoonsgegevens?

6. Verder betoogt [appellant] dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college op juiste wijze toepassing heeft gegeven aan artikel 35 van de Wbp. Het college heeft slechts een samenvatting van het dossier overgelegd. [...]

6.1. Artikel 35 van de Wbp is vervangen door artikel 15 van de Avg. [...]

6.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 28 oktober 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2559](#)) blijkt uit de toelichting op de Avg en uit andere begeleidende EU stukken bij de totstandkoming van de Avg, niet wat onder 'kopie van persoonsgegevens' moet worden verstaan. In die uitspraak heeft de Afdeling geoordeeld dat gelet op de algehele systematiek van artikel 15 van de AVG het verstrekken van een kopie van een document waarin persoonsgegevens zijn vevat niet altijd noodzakelijk is. Zij heeft verder overwogen dat artikel 15 van de Avg behoort tot hoofdstuk III van de Avg, genaamd "De rechten van de betrokkene". In punt 11 van de considerans staat dat een doeltreffende bescherming van persoonsgegevens in de gehele Unie de versterking van de rechten van betrokkenen vereist. Binnen die rechten van betrokkenen moet volgens punt 63 van de considerans de betrokkene het recht hebben om de persoonsgegevens die over hem zijn verzameld in te zien, en dat recht eenvoudig en met redelijke tussenpozen kunnen uitoefenen. Het doel van artikel 15 van de Avg is dat betrokkene zich van de verwerking op de hoogte kan stellen en de rechtmatigheid daarvan kan controleren, aldus de Afdeling.

6.4. Een bestuursorgaan mag kiezen voor de vorm waarin de kopie van de persoonsgegevens wordt verstrekt, als met de gekozen wijze van verstrekking maar aan het doel van artikel 15, derde lid, van de Avg wordt voldaan.

6.5. Weliswaar heeft het college het besluit genomen op grond van artikel 35 van de Wbp, maar dat artikel verschilt inhoudelijk niet van hetgeen in artikel 15 van de Avg is opgenomen. Het doel van artikel 15 van de Avg is dat betrokkene zich van de verwerking van persoonsgegevens op de hoogte kan stellen en de rechtmatigheid daarvan kan controleren. Het college heeft bij het besluit van 13 januari 2017 een geprinte versie van het digitale dossier van [appellant] verstrekt. Vervolgens heeft [appellant] op 7 februari 2017 wederom inzage gehad in zijn dossier en heeft hij ontbrekende stukken ontvangen. Van deze inzage is op 8 februari 2017 een gespreksverslag opgesteld waaruit dit blijkt. Bij het besluit van 20 juni 2019 heeft het college een overzicht van verwerkingen van zijn persoonsgegevens gevoegd. Het college heeft aldus niet alleen een samenvatting gegeven van zijn volledige dossier. Bovendien heeft het college ter zitting bij zowel de rechtbank als de Afdeling toegelicht dat [appellant] een deel van zijn persoonsgegevens wel als samenvatting heeft ontvangen bij het inzagemoment op 7 februari 2017. Dit zijn persoonsgegevens van [appellant] die niet verloren zijn gegaan uit een oud studentregistratiesysteem over de periode 2004 tot en met 2010. In 2009 is het college overgegaan op een nieuw studentregistratiesysteem. Verder kan de Afdeling niet controleren of het college terecht de interne notities en persoonlijke opvattingen niet heeft verstrekt aan [appellant], omdat [appellant] de Afdeling geen toestemming heeft gegeven de door het college op grond van artikel 8:29 van de Awb overgelegde stukken in te zien. Daarom moet er van worden

uitgegaan dat het college op juiste gronden heeft geweigerd [appellant] inzage te verlenen in die documenten. De Afdeling is vanwege het voorgaande van oordeel dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het college in voldoende mate [appellant] de gelegenheid heeft gegeven om van zijn inzagerecht gebruik te maken en dat hij de rechtmatigheid van de verwerking van zijn persoonsgegevens kan controleren.

Voor zover [appellant] van mening is dat het dossier incompleet is, geldt dat de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 3 maart 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:452](#)), dat, wanneer een bestuursorgaan stelt dat na onderzoek is gebleken dat een bepaald document niet of niet meer onder hem berust en een dergelijke mededeling niet ongeloofwaardig voorkomt, het in beginsel aan degene is die om informatie verzoekt om aannemelijk te maken dat, in tegenstelling tot de uitkomsten van het onderzoek door het bestuursorgaan, dat document toch onder het bestuursorgaan berust. Het college heeft niet ongeloofwaardig toegelicht dat [appellant] inzage heeft gehad in alle persoonsgegevens die op hem betrekking hebben. Bovendien heeft het college ter zitting nogmaals toegelicht hoe het in alle systemen grondig heeft gezocht, maar dat het niet meer documenten heeft gevonden. Met de enkele stelling dat het dossier incompleet is, heeft [appellant] het tegendeel niet aannemelijk gemaakt. De rechtbank is terecht tot dezelfde conclusie gekomen. Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1278](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2021, 523

Rechtbank Noord-Nederland, 14-06-2021 (publ. 16-06-2021), LEE 20/2695

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 8 lid 3

Verzamelbesluit Toeslagen

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Het systeem van de Awir gaat weliswaar uit van jaarinkomens, maar dit pakt i.c. onevenredig uit voor eiseres, omdat zij in de situatie waarin zij een bijstandsuitkering ontvangt geconfronteerd wordt met een toeslagschuld, die niet het gevolg is van verandering in inkomen of het onjuist doorgeven van gegevens, maar van een fictief inkomen, waarvan zij op 1 januari 2019 nog niet kon weten dat zij als gevolg van een relatiebreuk met terugwerkende kracht dit inkomen toebedeeld zou krijgen. De met de terugvordering te dienen doelen kunnen i.c. niet zwaarder wegen dan het belang van eiseres. [...]

In het besluit van 30 juni 2020 (primair besluit) heeft verweerder het recht van eiseres op zorgtoeslag over 2019, kindgebonden budget 2019 en huurtoeslag over 2019 definitief berekend. [...]

3.2 De rechtbank stelt vast dat verweerder een onderscheid maakt tussen de periode tot 1 mei 2019, waarin eiseres en [persoon] toeslagpartners waren, en de periode vanaf 1 mei 2019 waarin eiseres alleenstaande ouder was. Eiseres heeft ook pas vanaf die datum een inkomen gekregen, te weten een zogenoemde bijstandsuitkering. Tot aan de datum van de relatiebreuk heeft eiseres van het inkomen van [persoon] geleefd. Er zijn dan ook afzonderlijke tijdvakken onderscheiden: de eerste met toeslagpartner en de tweede voor een alleenstaande.

3.3 De rechtbank stelt vast dat de terugvorderingen zijn ontstaan, omdat de uitkering die eiseres vanaf 1 mei 2019 ontving, als jaarinkomen wordt aangemerkt en op die manier ook geacht wordt deels in de periode tot 1 mei 2019 te zijn ontvangen. Dat was natuurlijk niet het geval, omdat eiseres

in de maanden tot 1 mei 2019 nog samenleefde met [persoon] en om die reden geen aanspraak op een uitkering kon maken. Indien het inkomen van eiseres zou worden toegerekend aan het tijdvak waarin zij die inkomsten ook daadwerkelijk genoot, heeft dat weinig consequenties voor haar toeslagen in die periode, omdat zij als bijstandsgerechtigde maximale bedragen aan toeslag ontvangt. Wel heeft dit effect op de periode tot 1 mei 2019, omdat eiseres dan geen fictief inkomen krijgt toebedeeld, op grond waarvan haar toeslagen verlaagd worden en de voorschotten waar ze tot 1 mei 2019 ook recht op had, nadien deels moeten worden terugbetaald.

4.1 De rechtbank is van oordeel dat het systeem van de Awir weliswaar uitgaat van jaarinkomens, maar dat dit onevenredig uitpakt voor eiseres, omdat zij in de situatie waarin zij een bijstandsuitkering ontvangt geconfronteerd wordt met een toeslagschuld, die niet het gevolg is van verandering in inkomen of het onjuist doorgeven van gegevens, maar van een fictief inkomen, waarvan zij op 1 januari 2019 nog niet kon weten dat zij als gevolg van een relatiebreuk met terugwerkende kracht dit inkomen toebedeeld zou krijgen.

4.2 De met de terugvordering te dienen doelen die in het verweerschrift worden omschreven als de gedachte dat publieke middelen rechtmatig moeten worden besteed, kunnen naar het oordeel van de rechtbank in het geval van eiseres niet zwaarder wegen dan het belang van eiseres om niet als gevolg van haar relatiebreuk een schuld op te lopen die het gevolg is van een fictief inkomen over een periode waarin zij geen inkomen heeft genoten.

Ook de verwijzing naar de mogelijkheid van een betalingsregeling treft naar het oordeel van de rechtbank geen doel omdat dit een theoretische, niet nader voor het geval van eiseres uitgewerkte mogelijkheid betreft, waarbij de verplichting de schuld terug te betalen gehandhaafd blijft. [...]

[ECLI:NL:RBNNE:2021:2383](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Tijdelijke tegemoetkomingsregeling KO

JnB 2021, 524

Rechtbank Rotterdam, 11-06-2021 (publ. 15-06-2021), ROT 20/4687

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Besluit van 6 mei 2020, houdende de vaststelling van een tijdelijke algemene maatregel van bestuur regelende een tegemoetkoming voor de eigen bijdrage van de ouder in de kosten voor kinderopvang in verband met COVID-19 (Tijdelijke tegemoetkomingsregeling KO) (het Besluit) 5, 8

Regeling van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 9 juni 2020, 2020-0000077412, houdende nadere regels inzake de Tijdelijke tegemoetkomingsregeling KO (de Regeling)

TIJDELIJKE TEGEMOETKOMINGSREGELING KO. EVENREDIGHEIDSBEGINSEL. In het Besluit is niet voorzien in een mogelijkheid om uit te gaan van andere gegevens wanneer de gegevens zoals verwerkt op 6 april 2020 afwijken van de feitelijke (opvang)situatie. Er is geen mogelijkheid gecreëerd om in deze gevallen maatwerk te leveren. Het besluit is daarom in strijd met het evenredigheidsbeginsel zoals neergelegd in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. Verwijzing naar ABRS 23-10-2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:3535](#) en [ECDLI:NL:RVS:2019:3536](#)).

[...] Bij [...] (het primaire besluit) heeft de Sociale Verzekeringsbank (SVB) namens verweerder eiseres op grond van de Tijdelijke tegemoetkomingsregeling KO een vergoeding toegekend van € 73,- voor de eigen bijdrage.

[...] 6. Het Besluit is een algemeen verbindend voorschrift. In artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is bepaald dat tegen een algemeen verbindend voorschrift geen beroep kan worden ingesteld. Deze bepaling staat niet in de weg aan de mogelijkheid van exceptieve toetsing.

Deze toetsing houdt in dat algemeen verbindende voorschriften die geen wet in formele zin zijn, door de rechter kunnen worden getoetst op rechtmatigheid, in het bijzonder op verenigbaarheid met hogere regelgeving. De rechter komt tevens de bevoegdheid toe te bezien of het betreffende algemeen verbindende voorschrift een voldoende deugdelijke grondslag biedt voor het in geding zijnde besluit. Bij die, niet rechtstreekse, toetsing van het algemeen verbindende voorschrift vormen de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur een belangrijk richtsnoer. De intensiteit van die beoordeling is afhankelijk van onder meer de beslissingsruimte die het vaststellend orgaan heeft, gelet op de aard en inhoud van de vaststellingsbevoegdheid en de daarbij te betrekken belangen.

Als het vaststellende orgaan bij het voorbereiden en nemen van een algemeen verbindend voorschrift de negatieve gevolgen daarvan voor een bepaalde groep uitdrukkelijk heeft betrokken en de afweging deugdelijk heeft gemotiveerd, voldoet deze keuze aan het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel en beperkt de toetsing door de bestuursrechter zich in het algemeen tot de vraag of de regeling in strijd is met het evenredigheidsbeginsel.

[...] 8. Uit de nota van toelichting bij het Besluit blijkt dat de wetgever eventuele nadelige gevolgen van de snelheid waarmee deze regeling tot stand is gebracht, van de gevolgen van een eenvoudige en dus snelle uitvoering en voor de keuze van de peildatum van 6 april 2020, heeft onderkend. De wetgever heeft bewust afgezien van een voorschotregeling op basis van op 6 april 2020 bekende en verwerkte gegevens en een latere definitieve vaststelling op basis van nadien bekend geworden en mogelijk afwijkende gegevens.

De wetgever heeft met artikel 8 van het besluit ruimte gegeven voor afwijking van de peildatum van 6 april 2020 en dus voor vaststelling van een latere peildatum, al dan niet voor nader aan te duiden groepen van ouders die in bijzondere omstandigheden verkeerden en voor wie spoedig bij het uitvoering van de regeling buitengewoon nadelige gevolgen zouden blijken.

Verweerder heeft in zijn verweerschrift en ter zitting nader toegelicht dat bij de totstandkoming van het Besluit de nadruk is gelegd op de uitvoerbaarheid van deze regeling.

9. Hoewel de kring van rechthebbenden op een tegemoetkoming als bedoeld in het Besluit in de Regeling is uitgebreid, is in het Besluit niet voorzien in een mogelijkheid om uit te gaan van andere gegevens wanneer de gegevens zoals verwerkt op 6 april 2020 afwijken van de feitelijke (opvang)situatie. Met andere woorden, er is voor de gevallen waarin de daadwerkelijke situatie afwijkt van de situatie waarvan verweerder op de peildatum uitgaat, geen mogelijkheid om alsnog aanspraak te kunnen maken op de tegemoetkoming waarop zij uitgaande van de daadwerkelijk afgenomen opvanguren op 6 april 2020, recht zouden hebben. Er is dus geen mogelijkheid gecreëerd om in deze gevallen maatwerk te leveren. Onder verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 23 oktober 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:3535](#) en [ECDLI:NL:RVS:2019:3536](#)) is de rechtbank van oordeel dat het besluit daarom in strijd is met het evenredigheidsbeginsel zoals neergelegd in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. Daarbij merkt de rechtbank op dat door het vaststellen van een peildatum vóór de totstandkoming van de tegemoetkomingsregeling de mogelijkheid voor ouders om de juistheid van de bij verweerder op de peildatum bekende gegevens te controleren, ontbreekt. Dat daarmee werd beoogd oneigenlijk

gebruik van de tegemoetkomingsregeling te voorkomen, getuigt naar de het oordeel van de rechtbank van een zeker wantrouwen jegens de ouders.

10. Uit het procesdossier en wat ter zitting naar voren is gebracht volgt dat er sprake is van een kennelijke vergissing van eiseres om vóór de peildatum, 6 april 2020, het juiste aantal opvanguren per kind per maand aan verweerder door te geven. Eiseres heeft de rechtbank ervan overtuigd dat zij op de peildatum daadwerkelijk 46,33 uur per kind per maand kinderopvang afnam. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende gemotiveerd waarom hij in het onderhavige geval geen aanleiding heeft gezien om de tegemoetkoming eigen bijdrage te herzien.

11. De rechtbank onderkent dat in eerdere uitspraken van verschillende rechtbanken in vergelijkbare gevallen anders is geoordeeld, zoals in de uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 23 december 2020 ([ECLI:NL:RBAMS:2020:6980](#)). In die zaak heeft de rechtbank een zogenoemde exceptieve toetsing toegepast en gelet op de uitkomst daarvan het beroep ongegrond verklaard. In de uitspraken van deze rechtbank van heden in de beroepen met zaaknummers ROT 20/5802 en ROT 20/5993 [Red: [ECLI:NL:RBROT:2021:5342](#), [ECLI:NL:RBROT:2021:5344](#)] is eveneens anders geoordeeld. Hoewel genoemde uitspraken gelet op de geldende jurisprudentie navolgbaar zijn voor wat betreft de uitkomst van de exceptieve toetsing, wordt in deze uitspraak daarvan afgeweken in die zin dat voorrang wordt gegeven aan wat is bepaald in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. Uiteindelijk gaat het voor de burger immers over een rechtvaardige uitkomst in een concrete zaak, niet om de rechtmatigheidstoetsing van een algemeen verbindend voorschrift. Die uitkomst zou in dit geval voor eiseres kennelijk onredelijk zijn en dient om die reden te worden gecorrigeerd.

12. Gelet op wat hiervoor is overwogen, verklaart de rechtbank het beroep van eiseres gegrond. Het bestreden besluit wordt vernietigd. [...]

[ECLI:NL:RBROT:2021:5438](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2021, 525

ABRS, 26-05-2021, 2001090/1/A2

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (hierna: het CBR).

Wegenverkeerswet 1994 (WVW) 130, 131

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 (Regeling) 5, 6

WEGENVERKEERSWET. SCHORSING RIJBEWIJS. De rechtszekerheid verzet zich er niet tegen dat het CBR als uitgangspunt hanteert dat feiten of omstandigheden die aan een vermoeden van ongeschiktheid ten grondslag dienen te liggen maximaal vijf jaar lang aanleiding kunnen geven tot het vorderen van een onderzoek naar de geschiktheid.

Verwijzing naar ABRs 03-02-2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BL1828](#). Er bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat het CBR ditzelfde uitgangspunt niet ook voor schorsing van het rijbewijs mag hanteren. I.c. is door schorsing van het rijbewijs op grond van het toetsingskader van een beginnend bestuurder wel gehandeld in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

[...] het CBR [heeft] aan [appellant] een onderzoek naar de rijgeschiktheid opgelegd en zijn rijbewijs gedurende dit onderzoek geschorst.

[...] 4.1. Ter zitting heeft [appellant] toegelicht dat het geschil zich toespitst op de schorsing van zijn rijbewijs en niet op de oplegging van het onderzoek naar de rijgeschiktheid.

[appellant] werd in 2014, als beginnend bestuurder, aangehouden met een zodanig ademalcoholgehalte dat sprake was van een geval als bedoeld in 5, onder k, van de Regeling. Omdat in 2014 geen mededeling als bedoeld in artikel 130 van de WVV is gedaan, zijn aan hem destijds geen maatregelen opgelegd. In 2018 werd [appellant] wederom aangehouden, is een mededeling als bedoeld in artikel 130 van de WVV gedaan en heeft het CBR besloten zijn rijbewijs te schorsen. Het in 2018 geconstateerde ademalcoholgehalte was lager dan de op grond van artikel 5, onder j, gelezen in samenhang met artikel 6 van de Regeling geldende grens voor schorsing van het rijbewijs.

4.2. Zoals de Afdeling in de uitspraak van 3 februari 2010, [Red: [ECLI:NL:RVS:2010:BL1828](#)] waarnaar de rechtbank heeft verwezen, heeft overwogen, verzet de rechtszekerheid zich er niet tegen dat het CBR als uitgangspunt hanteert dat feiten of omstandigheden die aan een vermoeden van ongeschiktheid ten grondslag dienen te liggen maximaal vijf jaar lang aanleiding kunnen geven tot het vorderen van een onderzoek naar de geschiktheid. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat het CBR ditzelfde uitgangspunt niet ook voor schorsing van het rijbewijs mag hanteren. Dat het CBR naar aanleiding van het incident uit 2014 geen onderzoek heeft gevorderd en het rijbewijs niet heeft geschorst berust niet op een door het CBR genomen beslissing, maar komt omdat het CBR niet eerder op de hoogte was van de aanhouding in 2014. Dat brengt niet met zich dat het incident uit 2014 zonder gevolgen zou moeten blijven.

4.3. De Afdeling is van oordeel dat het CBR de eerdere constatering in 2014 in het kader van de verkeersveiligheid mocht betrekken bij de op te leggen maatregelen in 2018. Het CBR diende er hierbij van uit te gaan dat aan [appellant] in 2014 maatregelen zouden zijn opgelegd, indien het CBR destijds een mededeling als bedoeld in artikel 130 van de WVV zou hebben ontvangen. Het is van belang van deze vooronderstelling uit te gaan, omdat het in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel is [appellant] in 2018 maatregelen als beginnend bestuurder op te leggen, terwijl hij geen beginnend bestuurder meer is als bedoeld in artikel 1 van de Regeling gelezen in samenhang met artikel 8, derde lid, van de WVV. Als in 2014 een mededeling als bedoeld in artikel 130 van de WVV zou zijn gedaan, dan zou, gezien het ademalcoholgehalte van [appellant] van 720 µg/l, dat ver boven de toen geldende grens van 435 µg/l voor een beginnend bestuurder lag, aan hem een onderzoek naar de rijgeschiktheid zijn opgelegd en zou zijn rijbewijs zijn geschorst op grond van artikel 23, eerste lid, onder b en artikel 5 onder k gelezen in samenhang met artikel 6 van de Regeling. Daarvan uitgaande kon aan [appellant] vanwege de constatering in 2018 op grond van artikel 23, eerste lid, onder e, gelezen in samenhang met artikel 12, onder 2 van de Regeling een onderzoek naar de rijgeschiktheid worden opgelegd, maar kon zijn rijbewijs niet worden geschorst omdat zich geen van de in artikel 5 van de Regeling genoemde gevallen voordeed. Door het rijbewijs van [appellant] in 2018 alsnog te schorsen en daaraan het toetsingskader van een beginnend bestuurder ten grondslag te leggen, is gehandeld in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

4.4. Het vorenstaande leidt ertoe dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat het CBR het rijbewijs van [appellant] in 2018 had mogen schorsen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1107](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet schadefonds geweldsmisdrijven

JnB 2021, 526

Rechtbank Den Haag, 01-06-2021 (publ. 15-06-2021), SGR 20/4560

commissie Schadefonds Geweldsmisdrijven, verweerster.

Wet schadefonds geweldsmisdrijven (Wsg) 3, 8

WET SCHADEFONDS GEWELDSMISDRIJVEN. OPZETTELIJK GEPLEEGD

GEWELDSMISDRIJF. HARDHEIDSCLAUSULE. I.c. heeft verweerster zich in navolging van de strafrechter terecht op het standpunt gesteld dat geen sprake is geweest van een strafbaar feit. Dit maakt dat er geen misdrijf (en dus geen geweldsmisdrijf) is gepleegd. De hardheidsclausule is er voor bedoeld om onder omstandigheden 'van het bepaalde bij de Wsg' af te wijken. Deze algemene formulering wijst erop dat verweerster dus ook kan afwijken van artikel 3 van die wet en de daarin opgenomen eis dat sprake moet zijn van een opzettelijk gepleegd geweldsmisdrijf.

[...] [Afwijzing] aanvraag van eiseres voor een uitkering uit het Schadefonds Geweldsmisdrijven (Schadefonds) [...].

[...] Opzettelijk gepleegd geweldsmisdrijf (artikel 3 van de Wsg)

7. [...] De strafrechter heeft het ten laste gelegde wettig en overtuigend bewezen verklaard. Hij heeft de politieagent echter ontslagen van alle rechtsvervolging. Volgens de strafrechter heeft de agent gehandeld ter uitvoering van een wettelijk voorschrift. Dit is een rechtvaardigingsgrond die maakt dat er geen sprake is geweest van een strafbaar feit.³

[...] 8. [...] Verweerster heeft alsnog, in het verweerschrift en op de zitting, goed uitgelegd waarom zij niet van het vonnis van de strafrechter is afgeweken. Zo is het bij uitstek aan de strafrechter voorbehouden om een beroep op een rechtvaardigingsgrond te beoordelen. De argumenten van eiseres bevatten een inhoudelijke betwisting van het oordeel daarover van de strafrechter. Dit komt neer op een verkapt hoger beroep tegen het vonnis van die rechter. Daar is deze bestuursrechtelijke procedure uiteraard niet voor bedoeld. Verweerster heeft zich in navolging van de strafrechter dus terecht op het standpunt gesteld dat geen sprake is geweest van een strafbaar feit. Dit maakt dat er geen misdrijf (en dus geen geweldsmisdrijf) is gepleegd. Hieraan doet niet af dat de politieagent volgens de strafrechter opzettelijk heeft gehandeld.⁵ [...]

[...] 10. In het verweerschrift en op de zitting is verweerster alsnog op de argumenten van eiseres ingegaan. Volgens haar kan de hardheidsclausule alleen worden toegepast als er sprake is van een opzettelijk gepleegd geweldsmisdrijf. Verweerster vindt hiervoor steun in de bedoeling die de wetgever met de oprichting van het Schadefonds heeft gehad. De rechtbank is het niet met deze uitleg van verweerster eens. De hardheidsclausule is er immers voor bedoeld om onder omstandigheden 'van het bepaalde bij de Wsg' af te wijken.⁶ Deze algemene formulering wijst erop dat verweerster dus ook kan afwijken van artikel 3 van die wet en de daarin opgenomen eis dat sprake moet zijn van een opzettelijk gepleegd geweldsmisdrijf. De rechtbank vindt hiervoor steun in de toelichting van de wetgever op de hardheidsclausule. Daarin staat namelijk dat het om een 'algemene hardheidsclausule' gaat die is bedoeld voor de gevallen 'waarin de letterlijke tekst van de Wsg geen mogelijkheid biedt' voor een uitkering.⁷ Verweerster legt de hardheidsclausule dus te beperkt - en daarmee onjuist - uit.

11. Verder stelt de rechtbank vast dat eiseres op geen enkele wijze schadevergoeding heeft gekregen. De uitvaartverzekeraar heeft slechts een gedeelte van de uitvaartkosten vergoed. Eiseres had zich weliswaar in het strafproces als benadeelde partij kunnen voegen met een vordering tot

schadevergoeding, maar die vordering zou gelet op het oordeel van de strafrechter ('geen strafbaar feit') niet-ontvankelijk zijn verklaard.⁸ Een civiele procedure zou om dezelfde reden zinloos zijn geweest.⁹ Het Schadefonds is bij uitstek bedoeld voor een geval als dit. De rechtbank vindt hiervoor steun in de toelichting van de wetgever. Daarin staat namelijk dat uitkeringen het karakter hebben van een tegemoetkoming in de schade die door letsel of overlijden is veroorzaakt, voor zover geen verhaal op de dader mogelijk is en in de vergoeding daarvan ook niet op andere wijze kan worden voorzien, terwijl het onredelijk en onbillijk zou zijn de schade ten laste van de benadeelde te laten.¹⁰ De rechtbank vindt het evident onredelijk en onbillijk dat schade voor rekening van eiseres komt. Dit alles maakt dat verweerster zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres geen geslaagd beroep op de hardheidsclausule heeft gedaan. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2021:5500](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2021, 527

MK ABRS, 16-06-2021, 202005989/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29

ASIEL. Omdat de staatssecretaris ten onrechte aan het besluit van 12 december 2019 ten grondslag heeft gelegd dat de vreemdeling niet heeft aangetoond dat hij niet [persoon A] is, moet hij een nieuw besluit op het verzoek om herziening van de intrekking van zijn verblijfsvergunning asiel nemen. Daarbij moet hij ervan uitgaan dat de vreemdeling [de vreemdeling] is.

Inleiding

1. De staatssecretaris heeft de vreemdeling in 1994 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel op naam van [de vreemdeling]. Die vergunning heeft de staatssecretaris in 2002 ingetrokken op de grond dat de vreemdeling niet [de vreemdeling] uit Irak, maar [persoon A] uit Jordanië is. Op 22 maart 2018 heeft de vreemdeling om herziening van de intrekking van zijn verblijfsvergunning asiel verzocht, omdat volgens hem inmiddels voldoende duidelijk is dat hij [de vreemdeling] is. [...]

Twee identiteiten

3. Sinds de intrekking van de verblijfsvergunning asiel zijn al bijna twintig jaren verstreken. In deze periode zijn vele procedures gevoerd en stukken verzameld over de identiteit van de vreemdeling. Hoewel niet in geschil is dat met de genoemde uitspraak van de rechtbank van 28 januari 2016 in rechte is komen vast te staan dat de vreemdeling zowel [de vreemdeling] als [persoon A] is, is het feitelijk niet mogelijk dat één persoon twee identiteiten heeft. Anders dan wanneer het om een alias gaat, kan de vreemdeling niet zowel [de vreemdeling] als [persoon A] zijn. Om deze uitzonderlijke en slepende patstelling te doorbreken, wordt in dit zeer bijzondere geval voorbij gegaan aan de uitspraak van de rechtbank van 28 januari 2016 en aan wat de rechtbank in die procedure heeft overwogen over al dan niet nieuw gebleken feiten of omstandigheden (artikel 4:6 van de Awb). De Afdeling zal de zaak beoordelen aan de hand van de stukken zoals die nu voorliggen en komt

daarom niet toe aan grief 1 waarin de vreemdeling klaagt dat niet alle overgelegde bewijsstukken zijn beoordeeld.

Bewijspositie [...]

4.1 [...] Hoewel hij heeft erkend dat hij in Jordanië onder de naam [persoon A] heeft gestudeerd en kopieën van een Jordans paspoort zijn overgelegd, waaruit de staatssecretaris zijn twijfels over de identiteit van de vreemdeling heeft afgeleid, betoogt de vreemdeling terecht dat uit die uitspraken volgt dat het de staatssecretaris in deze zaak niet vrij staat om aan het echt bevonden Iraakse paspoort geen waarde te hechten. Waar de staatssecretaris twijfel had aan de echtheid van dat paspoort, had hij bij de Iraakse autoriteiten navraag kunnen doen. De rechtbank heeft daarom ten onrechte geoordeeld dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het aan de vreemdeling is om aan te tonen dat hij niet [persoon A] is. Al hierom slagen de grieven van vreemdeling.

4.2. De Afdeling ziet in dit geval geen aanleiding om de staatssecretaris alsnog in de gelegenheid te stellen nader onderzoek te doen naar het echt bevonden Iraakse paspoort. Zoals onder 3 is overwogen, moet de patstelling worden doorbroken. Daarbij is relevant dat de staatssecretaris tot op heden niet duidelijk heeft gemaakt hoe volgens hem op dit moment nog uitsluitel kan worden verkregen over de identiteit van de vreemdeling. [...]

Conclusie

5. Omdat de staatssecretaris ten onrechte aan het besluit van 12 december 2019 ten grondslag heeft gelegd dat de vreemdeling niet heeft aangetoond dat hij niet [persoon A] is, moet hij een nieuw besluit op het verzoek om herziening van de intrekking van zijn verblijfsvergunning asiel nemen. Daarbij moet hij ervan uitgaan dat de vreemdeling [de vreemdeling] is.

[ECLI:NL:RVS:2021:1287](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) ("Afdeling bestuursrechtspraak doorbreekt patstelling en stelt identiteit vast") uitgebracht.

JnB 2021, 528

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 14-06-2021, NL21.3363

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/95/EU 15 c

Richtlijn 2013/32 40 lid 2

ASIEL. Opvolgende aanvraag. BMA-advies uit afgeronde artikel 64 Vw-procedure is volgens de rechtbank een relevant nieuw element. Uit dit BMA-advies volgt dat eiser om een medische noodvoorziening te voorkomen zich na terugkeer naar Afghanistan enkel kan vestigen in Kabul en niet in zijn herkomstgebied. Door te blijven wijzen op de verschillende procedures en de daarin aan de orde zijnde beoordelingskaders heeft verweerder niet onderkend dat hij hiermee een patstelling creëert en hij eiser de mogelijkheid onthoudt om zijn recht op bescherming te kunnen effectueren. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in deze zaak de humanitaire omstandigheden waarin eiser in Kabul dreigt terecht te komen ten onrechte niet aangemerkt als een asielrechtelijk relevant element. De rechtbank is ook van oordeel dat sprake is van actoren van ernstige schade als bedoeld in artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn omdat de humanitaire omstandigheden in Kabul voor mensen die daar oorspronkelijk niet vandaan komen, worden veroorzaakt door bij het gewapend conflict betrokken partijen. De rechtbank acht het niet voorstelbaar dat in een situatie zoals hier aan de orde, artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in artikel 29, eerste lid, aanhef

en onder b, onderdeel 3, van de Vw 2000, minder bescherming biedt aan de vreemdeling dan artikel 3 EVRM. De rechtbank verwijst naar de arresten van het Hof van 10 juni 2021 over “opvolgende aanvragen” [[ECLI:EU:C:2021:478](#)] en over “artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn” [[ECLI:EU:C:2021:472](#)].
[ECLI:NL:RBDHA:2021:6064](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 529

HvJEU (Derde kamer), 10-06-2021, C-901/19
CF, DN tegen Duitsland.

Richtlijn 2011/95/EU 15 c

KWALIFICATIERICHTLIJN. 1. Artikel 15, onder c), van richtlijn 2011/95/EU

[Kwalificatierichtlijn], moet aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan de uitlegging van een nationale regeling volgens welke, in het geval waarin een burger niet specifiek wordt getroffen op grond van elementen die eigen zijn aan zijn persoonlijke situatie, de vaststelling dat er sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van die burger als gevolg van „willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict” in de zin van die bepaling afhankelijk is van de voorwaarde dat de verhouding tussen het aantal slachtoffers in het betrokken gebied en het totale aantal personen dat de bevolking van dat gebied telt, een bepaalde drempel bereikt.

2. Artikel 15, onder c), van richtlijn 2011/95 moet aldus worden uitgelegd dat, om uit te maken of er sprake is van een „ernstige en individuele bedreiging” in de zin van deze bepaling, alle omstandigheden van het concrete geval, met name die welke kenmerkend zijn voor de situatie in het land van herkomst van de verzoeker, globaal in aanmerking moeten worden genomen.

[ECLI:EU:C:2021:472](#)

JnB 2021, 530

MK ABRS, 16-06-2021, 202006905/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) nr. 604/2013 29 lid 1 lid 2

DUBLINVERORDENING. De rechtbank heeft niet onderkend dat de chain rule in dit geval niet aan de orde is. De staatssecretaris mag, gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, uitgaan van de verantwoordelijkheid van Frankrijk.

1. De vreemdeling stelt dat zij de Congolese nationaliteit heeft. Op 8 januari 2019 heeft zij een asielaanvraag ingediend in Nederland. Op basis van informatie uit EU-Vis, heeft de staatssecretaris de Portugese autoriteiten verzocht de vreemdeling over te nemen. De Portugese autoriteiten zijn hiermee op 11 maart 2019 akkoord gegaan. De staatssecretaris heeft de Portugese autoriteiten bij brief van 9 juli 2019 medegedeeld dat de overdracht niet kon plaatsvinden omdat de vreemdeling met onbekende bestemming is vertrokken en dat de overdrachtstermijn is verlengd tot 11 september 2020. Op 21 september 2020 heeft de vreemdeling in Nederland de voorliggende asielaanvraag ingediend. De staatssecretaris heeft de Franse autoriteiten verzocht de vreemdeling terug te nemen omdat uit informatie uit het Eurodac-systeem is gebleken dat zij op 29 juli 2019 in Frankrijk een

asielaanvraag heeft gedaan. De Franse autoriteiten zijn hiermee op 16 november 2020 akkoord gegaan. In deze uitspraak gaat het over de vraag of de staatssecretaris terecht Frankrijk verantwoordelijk heeft geacht voor de behandeling van de asielaanvraag. [...]

3. De staatssecretaris betoogt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de chain rule zoals hiervoor onder 2. omschreven in dit geval niet aan de orde is. Bij toepassing daarvan zou de staatssecretaris zich namelijk op het standpunt hebben gesteld dat Portugal en niet Frankrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van asielaanvraag. Hij zou er dan van uit zijn gegaan dat op 29 juli 2019, de datum dat de vreemdeling in Frankrijk haar asielaanvraag heeft ingediend, opnieuw een overdrachtstermijn van achttien maanden zou zijn gaan lopen en dat Portugal daarom ten tijde van de voorliggende asielaanvraag op 21 september 2020 nog steeds verantwoordelijk zou zijn.

Dat heeft de staatssecretaris echter niet gedaan. Hij heeft zich in het besluit van 23 november 2020 en het daarin ingelaste voornemen namelijk op het standpunt gesteld dat Frankrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. De staatssecretaris heeft de Franse autoriteiten in het terugnameverzoek in overeenstemming met artikel 23, vierde lid, van de Dublinverordening geïnformeerd over het eerdere claimakkoord met Portugal. Vervolgens hebben de Franse autoriteiten het terugnameverzoek, na verificatie van de gegevens als bedoeld in artikel 25, eerste lid, van de Dublinverordening, uitdrukkelijk krachtens artikel 18, eerste lid, onder b, van de Dublinverordening aanvaard en moet ervan uit worden gegaan dat zij de asielaanvraag van de vreemdeling in behandeling hebben genomen. De staatssecretaris voert daarom terecht aan dat hij, gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, mag uitgaan van de verantwoordelijkheid van Frankrijk (vergelijk de punten 66 en 67 van het arrest van het Hof van Justitie van 2 april 2019, H. en R., [ECLI:EU:C:2019:280](#) en onder 4. van de uitspraak van de Afdeling van 24 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2789](#)).
[ECLI:NL:RVS:2021:1256](#)

JnB 2021, 531

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 26-05-2021 (publ. 17-06-2021), NL21.1552,

NL21.1554, NL21.1556

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

EVRM 3

DUBLINVERORDENING. Dublin-terugkeerders van wie de asielaanvraag in Italië niet nog steeds in behandeling is. Bijzonder kwetsbare vreemdelingen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom voor eisers bij een overdracht aan Italië, zonder aanvullende garanties zoals bedoeld in Tarakhel, geen reëel risico dreigt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

13. Zoals in rechtsoverweging 9 reeds is overwogen moeten eiseres 1 en haar minderjarige dochter als bijzonder kwetsbaar worden aangemerkt. Voorts stelt de rechtbank vast dat eisers de lidstaten van de Europese Unie zijn ingereisd middels een door de buitenlandse vertegenwoordiging van Italië verstrekt (Schengen)visum en eisers niet eerder in Italië een asielaanvraag hebben ingediend. De rechtbank overweegt dat onder deze omstandigheden niet kan worden uitgesloten dat de risico's, zoals genoemd in het hiervoor genoemde bericht van 1 februari 2021 [red: bericht van ELENA-Coördinator Maria Cristina Romano], zich dreigen voor te doen. Uit dit bericht volgt immers dat in geval van Dublin-terugkeerders van wie de asielaanvraag in Italië niet nog steeds in behandeling is, zoals in het geval van eisers, een groot risico bestaat dat zij in afwachting van formalisering van hun asielaanvraag enige tijd op straat moeten verblijven voordat zij toegang krijgen tot opvang. Deze

informatie is niet meegenomen in de uitspraken van de Afdeling van 8 april 2020 [[ECLI:NL:RVS:2020:986](#) en [ECLI:NL:RVS:2020:987](#)] en 19 april 2021 [[ECLI:NL:RVS:2021:881](#)] en evenmin in de uitspraak van het EHRM van 23 maart 2021. Uit de door eisers overgelegde informatie van VWN blijkt naar het oordeel van de rechtbank voorts, anders dan in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van het EHRM van 23 maart 2021 [[ECLI:CE:ECHR:2021:0323DEC004659519](#)], van een concrete indicatie dat eisers bij aankomst in Italië niet direct toegang tot opvang zullen krijgen.

Gelet op voornoemd risico en de bijzondere kwetsbaarheid van eiseres 1 en haar minderjarige dochter, vindt de rechtbank verweerders enkele stelling ter zitting dat ervan kan worden uitgegaan dat eisers in Italië toegang hebben tot opvangfaciliteiten onvoldoende. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dan ook onvoldoende gemotiveerd waarom voor eiseres 1 en haar minderjarige dochter bij een overdracht aan Italië, zonder aanvullende garanties zoals bedoeld in Tarakhel, geen reëel risico dreigt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De enkele verwijzing in het bestreden besluit van eiseres 1 naar de circulair letter van 8 januari 2019 is, gelet op het voorgaande, onvoldoende voor een ander oordeel. Verweerder heeft dan ook onvoldoende onderzoek verricht naar de opvang bij een overdracht aan Italië en ondeugdelijk gemotiveerd dat zich geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest voordoet. Het bestreden besluit komt voor vernietiging in aanmerking wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht. [ECLI:NL:RBDHA:2021:6235](#)

[Naar inhoudsopgave](#)